

מתי השמח

פינלנד
צייר ב. דוסקין

חי פעם בכפר זוג זקנים והיו להם שני בנים.

**ולבן הצעיר קראו מתי. היה זה בחור נחמד.
עבד - שר שיר, שוחח בחברה - צחק
בעליזות. וגם על ציתר ידע לנגן. וכשפרט
על מיתרים יצאו נגינות ריקודים. אף אחד
במקום לא יכול לעמוד, אצל כולם רגליים
בעצמן יוצאות בריקוד.**

**לבכור קראו טיבו.
בחור טוב היה טיבו, אהב לעבוד, רק חמור
מזג היה. אף פעם לא צחק, אף פעם לא
שר, רק מקטרת עישן ועשן סביב פיזר.
כשדג דגים באגם - שתק, מגלשים תיקן -
שותק.**

וסמוך לאורן ישן דוב במאורה שלו. התעורר
דוב בעל-הבית.
"מה קורה כאן? מי לא נותן לי לישון?"
הוא יצא מהמאורה וראה – בחור חוטב
אורן, מהגרזן מתעופפים שבבים לכל
הכוונים.

פעם נסע טויבו ליער, להביא עצים להסקה.
הוא שם את המזחלת בצד והתחיל לחטוב
עץ אורן. דפיקות ומכות נשמעו ביער.

טויבו הפיל את הגרזן מרוב פחד, התגלגל על השלג, ונפל על המזחלת. גם הסוסה נבהלה, התחילה לדהור הביתה, מעל ערמות שלג, מעל גדמי עצים, והוציאה את טויבו מהיער.

הדוב התרגז. "מדוע אתה רועש ביער שלי? מדוע מפזר עשן באוויר צח? תסתלק מיד!" הוא התרומם על רגליו אחוריות, תפס טויבו בחולצתו וקרע אותה.

**יצא ליער מתי. הוא לקח גרזן וציתר שלו,
עלה למזחלת ונסע. נוסע, מנגן בציתר ושר.
הגיע ליער ורואה - אורן חטוב בצד אחד
ולמטה מונח גרזן. "הי! זה אחי טויבו חטב
כאן!"**

**חזר טויבו הביתה, בלי גרזן, בלי עצים,
חולצה קרועה, בעצמו בקושי חי. מה אפשר
לעשות? ובבית אין עצים. אין במה להבעיר
אש בתנור.**

**דוב בעל-הבית התעורר שוב.
"מי מנגן כאן? מי מדגדג לי באוזניים?"
יצא מהמאורה ורואה – על גדם עץ יושב
בחור ומנגן על ציתר. כובעו מוטל אחורה,
עיניים שמחות, לחיים וורודות, והוא שיר
מזמר. רצה הדוב להתנפל עליו ולא יכול
היה, רגליו בעצמן יצאו בריקוד. לא הצליח
לעמוד בשקט. התחיל לרקוד ולקפץ
"אוך-אוך-אוך!"**

**הוביל מתי את המזחלת לצד, הרים את
הגרזן, רצה להתחיל לחטוב אבל חשב
"קודם אנגן קצת על ציתר. יהיה יותר שמח
לעבוד אחר כך." כזה הוא היה מתי – בחור
שמח. התיישב על גדם והתחיל לנגן. נגינה
נשמעה ביער.**

צריך לעשות את ידיך דקות יותר."
"אז תעשה" צועק הדוב.
"טוב, כרצונך!"
ניגש מתי לאשוח שמן, הכה בו בגרזן, עשה
חריץ, ובחריץ תקע טריז.
"הנה, בעל-הבית, שים את הכפות שלך
בחריץ ותחזיק שם עד שלא אומר לך
להוציא."

הפסיק מתי לנגן על ציתר. הדוב התנשף
כבדות, נח, ואז אמר "הי בחור! אולי תלמד
אותי לנגן בציתר?"
"אפשר" עונה לו מתי "למה שלא אלמד?"
ונתן לדוב את הציתר.
אבל לדוב כפות עבות. הוא מכה במיתרים
ונגינה לא יוצאת.
"לא טוב" אמר מתי "אתה לא מנגן יפה!"

"ותמשיך לתקוף אנשים? תמשיך להפחיד
אותם?"
"לא, לא אעשה כך" צועק הדוב "רק שחרר
אותי!"

הדוב שם את כפות בחריץ ומתי נתן מכה
בגרזן והוציא את הטריז. הדוב נתן צעקה
גדולה ומתי צוחק ואומר "סבול קצת, סבול
עד שהכפות תעשנה דקות יותר."
"אינני רוצה לנגן!" צועק הדוב "עזוב אותי
עם הציתר שלך! רק תשחרר אותי!"

**מאז הדוב לא מתנפל יותר על אנשים.
כשרק שומע מכות גרזן בעץ חושב "אולי
זה מתי שחזר ליער?" ושוכב בשקט
במאורה שלו, בלי לזוז.**

**הכניס מתי שוב את הטריז לחריץ העץ,
הדוב שלף את הכפות ורץ מהר למאורה
שלו.
"רק אל תשכח מה שהבטחת!" קרא אחריו
מתי "אם לא, אבוא שוב אליך!"
העמיס מתי מזחלת מלאת עצים ונסע.
נוסע, מנגן בציתר ושר. כזה הוא מתי, בחור
שמח.**